

взаємодії «Без обмежень», до якої входять українські і закордонні університети та інші партнерські організації на засадах укладених угод про співпрацю.

Отже, при вирішенні проблем інклюзивної освіти у навчальному закладі необхідно враховувати декілька взаємопов'язаних чинників: формування доступності навчального простору, підтримки високого рівня викладання, що має характеризуватися, зокрема, індивідуальним підходом до кожного учня чи студента з особливими потребами, використання інформаційних технологій у навчанні, налагодження співпраці освітніх закладів в Україні та закордоном для підтримки та обміном досвіду.

Література:

1. Інклюзивне навчання у США: погляд практика з України. URL: <https://nus.org.ua/view/inklyuzyvne-navchannya-u-ssha-poglyad-praktyka-z-ukrayiny> (дата звернення 28.01.2020).

2. Інклюзивна освіта: як це працює за кордоном і в Україні. URL: https://24tv.ua/education/inklyuzivna_osvita_yak_tse_pratsyuje_za_kordonom_i_v_ukrayini_n1223963 (дата звернення 28.01.2020).

3. У МОН запустили серію відео щодо інклюзивної освіти. URL: <https://www.unn.com.ua/uk/news/1825402-u-mon-zapustili-seriyu-video-schodo-inklyuzivnoyi-osviti> (дата звернення 29.01.2020).

4. Авксентьева Т. А. Шляхи запровадження інклюзивної освіти у ВНЗ України / Т. А. Авксентьева, А. П. Лісниченко. – URL: <http://library.vspu.net/bitstream/handle> (дата звернення 29.01.2020).

5. Національний університет «Львівська політехніка» розширює можливості для розвитку інклюзивної освітньої політики. URL: <https://lpnu.ua/news/2019/nacionalnyu-universytet-lvivska-politehnika-rozshyryuye-mozhlyvosti-dlya-rozvytku> (дата звернення 30.01.2020).

ДОСВІД РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАДАЧ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА В ОСВІТІ

Н. М. МАТВЄЄВА, канд. екон. наук, доц., доц. кафедри економіки
О. В. СОЛОВ'ЙОВ, канд. екон. наук, доц., проф. кафедри економіки
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

В даний час в інтереси будь-якої держави, яка орієнтується на розвиток, входить зацікавленість в такій системі освіти, яка могла б сприяти бути людині конкурентоспроможним і затребуваним кадром на внутрішньому і світовому ринках праці, а найголовніше, давала б можливість для цього. В галузі освіти держава виконує такі функції, як: визначення порядку фінансування освіти, установка податкових пільг і введення інших форм впливу на ринок, який надає послуги освіти для того, щоб стимулювати підготовку фахівців з затребуваними спеціальностями шляхом ліцензування, атестації, а також вплив на якість надаваних освітніх послуг.

Соціальне партнерство – це цивілізована форма суспільних відносин у соціально-трудої сфері, що забезпечує узгодження і захист інтересів працівників, роботодавців (підприємців), органів державної влади, місцевого самоврядування шляхом укладення договорів, угод і прагнення досягненню консенсусу, компромісу по найважливіших напрямках соціально-економічного та політичного розвитку [1, 2].

Предметом соціального партнерства в сфері освітньої діяльності можуть бути відносини з приводу: виробництва і відтворення робочої сили, трудових ресурсів; створення, використання і розвитку системи робочих місць, ринку праці, забезпечення гарантій зайнятості населення; захисту трудових прав громадян; охорони праці, здійснення промислової та екологічної безпеки. У більш широкому сенсі предметом соціального партнерства є відносини з приводу соціального відтворення населення в цілому, що утворюють його груп, а також відтворення і розвиток окремої особистості [3]. Робочі програми з підготовки фахівців вищої ланки розробляються викладачами. Далі програми передаються роботодавцям на розгляд і тільки після їх підписи затверджуються для введення їх в процес освіти. Тим самим забезпечується якісний випуск фахівців з таким набором загальних і професійних компетенцій, які необхідні роботодавцям. Крім того, протягом усього періоду навчання, всі види практик, обов'язково входять в навчальний план, що проходять на підприємствах. Після закінчення свого навчання студенти мають можливість працевлаштовуються на ці підприємства, триває розвиток професіоналізму і здійснюється процес безперервного підвищення кваліфікації. Практики проходять на основі договорів, та обов'язково укладаються в двосторонньому порядку. Одним з досягнень цілей соціального партнерства стало підписання довгострокового договору про проходження практики студентами. Соціальне партнерство передбачає собою наступні цілі: 1. Спільна діяльність на взаємовигідних умовах освітньої організації і соціальних партнерів, яка спрямована на ефективний розвиток і вдосконалення професійної освіти, вдаючись до використання механізмів спільного взаємодії; 2. Спільна організація нормативно-правового забезпечення соціального партнерства, як одного з інструментів формування ринку праці та ринку професійно освітніх послуг, як на регіональному, так і на державному рівнях.

Для того, щоб ці цілі були досягнуті, необхідно вирішити такі завдання: 1. Коригування змісту навчання, враховуючи нові виробничі та інформаційно-комунікаційні технології, а також зміст навчальних планів, робочих навчальних програм, враховуючи рекомендації роботодавців; 2. Укладання договорів на підготовку кадрів; 3. Включення представників в комісію підсумкової атестації випускників.

Література:

1. Бут Т. Індекс інклюзії: розвиток навчання та участі в життєдіяльності шкіл / Т. Бут, М. Ейнскоу. – Київ : ТОВ Видавничий дім «Плеяди», 2015. – 190 с.

2. Дзяна С. Теоретичні засади управління змінами в сучасних умовах / С. Дзяна, Р. Дзяний // *Ефективність державного управління: збірник наукових праць*, 2013. – Вип. 34. – С. 31–40.

3. Нікітченко Т. О. Управління опором змінам у сільськогосподарських підприємствах / Т. О. Нікітченко // *Глобальні та національні проблеми економіки*. Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського, 2016. – Випуск 11. – С. 450–453.

ПРОБЛЕМИ ОСВІТИ В РАМКАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ІНКЛЮЗИВНОЇ ЕКОНОМІКИ

Н. В. МОЖАЙКІНА, канд. екон. наук, доц.,
доц. кафедри економічної теорії та міжнародної економіки
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Не існує єдиного визначення сталого розвитку. З різних перспектив сталий розвиток розглядають, зокрема, як модель удосконалення поточних систем (підтримка економічного зростання), заклик до рішучих реформ (підтримка «зеленої економіки» та технологічних інновацій) і необхідність великих перетворень в державних структурах і властивих суспільству цінностей (рух за перехідні процеси).

Проте, всесвітнім співтовариством наводяться вагомі аргументи щодо визначальної важливості різних типів освіти для досягнення цілей сталого розвитку країн з більш рівним, інклюзивним та справедливим суспільством. Рівноправна якісна освіта і навчання протягом усього життя вкрай важливі для забезпечення сталого майбутнього для всіх. Предмет і метод вивчення впливає не тільки на знання, навички, ставлення і погляди учнів на світ, але і на їх повагу один до одного, крім вибору інвестицій і досліджень, які впливають на майбутні покоління.

Тому необхідно критично розглядати систему освіти, щоб вона стимулювала створення стійких темпів розвитку, долаючи негативні наслідки його впливу. Освіта відіграє ключову роль в підвищенні доходів, поліпшення якості життя, але також формує грамотних і вмілих фахівців, які є фундаментом технологічних перетворень в економіці.

Щоб освіта найбільш ефективним способом сприяла розвитку, потрібні інвестиції з ретельним національним контекстом в поєднанні з більш широкою соціально-економічною політикою. Освіта і підвищення кваліфікації відіграють важливу роль у створенні інклюзивної економіки зі стійкими моделями споживання та виробництва, новими галузями промисловості, робочими місцями.

Для цього держава повинна зосередити всі свої зусилля на переорієнтацію систем освіти, розвитку навичок, досліджень та інновацій.